



מדינת ישראל
בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

ערר (י-ם) 18-2575

בית הדין לעררים בית דין ירושלים
בפני כב' הדיינת שרה בן שאול ויס

העררים:

1. פלונית (אריתריאה)
 2. קטינה (אריתריאה)
 3. קטינה (ישראל)
 4. קטין (ישראל)
- ע"י ב"כ עו"ד ענת בן-דור

נ ג ד

המשיב: **משרד הפנים - רשות האוכלוסין וההגירה**
ע"י הלשכה המשפטית

פסק דין

עניינו של ערר זה בהחלטת מנכ"ל המשיב, בהמלצת הוועדה הבינמשרדית למתן מעמד מטעמים הומניטריים (להלן: הוועדה הבינמשרדית) שלא לתת לעוררת, אזרחית אריתריאה ואמם של שני קטינים אזרחי ישראל וקטינה אזרחית אריתריאה, מעמד מטעמים הומניטריים.

עיקרי העובדות

1. העוררת 1 (להלן: העוררת), הסתננה לישראל דרך גבול מצרים ביום 15.2.08, יחד עם בתה (העוררת 2, להלן: הבת הבכורה), ילידת שנת 2005. העוררת פנתה אל נציבות הפליטים של האו"ם כדי להגיש בקשה למקלט מדיני, כשבועיים לאחר כניסתה לארץ, ויומיים לאחר מכן נעצרה בגין שהות בלתי חוקית ושחררה בתנאים; ככל הנראה, לא נעשה דבר באותה העת לעניין זיהוי הבת הבכורה. לעוררת ניתנה אשרה מסוג ס' 2(א)(5) אשר הוארכה מעת לעת.
2. בשנת 2009 החלה העוררת מערכת יחסים זוגית עם אזרח ישראל (להלן: בן הזוג), גרוש ואב לשלושה ילדים מנישואים קודמים, וביום 28.1.10 נולדה העוררת 3 (להלן: הבת השניה), שהיא



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

אזרחית ישראל. ביום 22.5.11 ביקשו העוררת וכן הזוג להסדיר את מעמדה של העוררת לאור חייהם המשותפים, והעוררת נדרשה לסגור את תיק בקשת המקלט שפתחה, לכאורה, בשנת 2008 (יוער, כי בדרך כלל אין המשיב מכיר במועד הפניה אל נציבות הפליטים של האו"ם כאל בקשה למקלט מדיני, במיוחד לגבי אזרחי אריתריאה וסודאן); ביום 8.9.11 הודיע המשיב לב"כ העוררת דאז כי אכן, העוררת לא הגישה בקשה למקלט מדיני אלא עברה בראשית שנת 2009 ריאיון זיהוי בלבד, ועל כן נותרה בעינה רק דרישת המשיב להצגת מסמכים מקוריים מאריתריאה. עתירה מנהלית (עת"מ 36274-10-11) הניבה צו ביניים המורה למשיב להאריך את אשרתה של העוררת ולזהות את הבת הבכורה. העתירה לגופה נמחקה ביום 20.12.11 לצורך מיצוי הליכים בוועדת ההשגה לזרים, ובראשית חודש 1.12 אכן הוגשה השגה בוועדת ההשגה לזרים בירושלים (השגה 6/12); ההשגה נמחקה בראשית חודש 6.12 לבקשת העוררת, כיוון שנפרדה מבן הזוג.

3. בינתיים, בין אמצע חודש 1.12 לאמצע חודש 8.12, שהתה העוררת (עם בנותיה) במקלט לנשים מוכות, אליו הופנתה בעקבות אלימותו של בן הזוג; ככל הנראה, הורשע בן הזוג ולטענת העוררת, אף ריצה מאסר על כך; המשיב לא התייחס לכך בכתב התשובה או בהחלטות הוועדה הבינמשרדית. לאחר שחרורו של בן הזוג מהכלא, שבה העוררת לזרעותיו (תרתי משמע) - ופעם שניה שהתה במקלט לנשים מוכות בין אמצע חודש 3.13 עד לסוף חודש 7.14.

4. ביום 20.1.15 הגישה העוררת בפעם הראשונה בקשה למתן מעמד מטעמים הומניטריים, המתבססת על היותה אם לאזרחית ישראל; ביום 25.11.15 החליט מנכ"ל המשיב, בהמלצת הוועדה הבינמשרדית, בפעם הראשונה, שלא לתת לעוררת מעמד בישראל מעבר לאשרת שהיה שניתנת למי שחלה עליו מדיניות אי-ההרחקה, וביום 17.1.16 נשלחה הודעה על כך לב"כ העוררת. ערר (י-ס) 1353-16 נמחק ביום 5.5.16 לבקשת הצדדים, כיוון שחל שינוי נסיבות בקשר שהתחדש בין בתה השניה של העוררת לאביה, בן הזוג. למעשה, העוררת שבה לחיקו של בן הזוג האלים, וביום 4.9.16 נולד בנם המשותף השני של העוררת וכן הזוג (העורר 4) אשר נרשם כאזרח ישראל רק ביום 2.7.18; כעולה ממסמכי הערר, בן הזוג אנס את העוררת וכתוצאה מכך הרתה לו.

5. ביום 10.7.16 הגישה העוררת בקשה שניה להסדרת מעמדה מטעמים הומניטריים; ביום 23.11.16 החליט מנכ"ל המשיב בפעם השניה שלא לתת לעוררת מעמד בישראל מעבר לאשרתה, וביום 26.3.16 נמסר על כך לעוררת באמצעות ב"כ. ערר (י-ס) 2650-17 שהוגש ביום 26.4.17 ואף הוא נמחק ביום 17.9.17 בהסכמת הצדדים כי עניינה של העוררת יובא פעם נוספת אל הוועדה הבינמשרדית. בינתיים, שבה העוררת למקלט לנשים מוכות, החל מסוף חודש 1.17 ועד חודש 11.17; כיום מתגוררת העוררת עם ילדיה בדירת מעבר בה תוכל להשאר תקופה של שנה (עד לחודש 11.18).

6. בפעם השלישית דנה הוועדה הבינמשרדית בבקשת העוררת להסדרת מעמדה מטעמים הומניטריים ביום 29.1.18 (לאחר שריאיון נערך לעוררת ביום 24.10.17) וביום 22.2.18 נמסרה החלטת מנכ"ל המשיב, נשואת הערר, אל ב"כ העוררת.



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

7. בהחלטת הוועדה הבינמשרדית נכתב כי "מהות הבקשה: אם לילד אזרח ישראלי ומכוח נוהל אלימות", הפרוטוקול פירט את מוצאות העוררת בארץ, והתייחס לכך שבמועד הדיון שהתה העוררת במעון לנשים מוכות; כאמור, לא נערכה בדיקה האם ריצה בן הזוג עונש מאסר בגין אלימותו כלפי העוררת, וההתייחסות לאלימותו הוגדרה, פעם אחר פעם, כ"טענה" ותו לא. כן ניתנה הדעת לדו"ח פסיכודיאגנוסטי ממכון שלם, מיום 10.9.17 (להלן: דו"ח האיבחון), ולקשיים הרגשיים של הבת השניה אשר תוארו בו. בראיון שנערך לעוררת, כאמור בפרוטוקול הוועדה הבינמשרדית, אמרה העוררת כי היא מבקשת לקבל מעמד ארעי בישראל "בכדי לגדל את ילדיה בכבוד", כי הבת הבכורה נתקלת בקשיים בירוקרטיים בהעדר מסמך מזהה, וכי אינה מוכנה לשוב לאריתריאה, שם עברו היא והבת הבכורה את הליך הטלת המום המכונה "מילת נשים". לגופה של החלטה, קבע מנכ"ל המשיב כי "במסגרת בחינת בקשה זו ניתנה הדעת לנסיבות הספציפיות במקרה דנן וכן נבחנו הזיקות של המבקשת לישראל ולחו"ל"; נקבע כי מדיניות ה"הגנה קולקטיבית זמנית לנתיני אריתריאה" אינה מעניקה מעמד בישראל ותחול "עד אשר המצב הבטחוני באריתריאה יאפשר את חזרתם הבטוחה". נקבע כי הבקשה "נסמכת, בין היתר, על משך שהותה של המבקשת בישראל. למעשה, וכאמור לעיל, שהותה של המבקשת בישראל הינה לפני משורת הדין... וכי אין בשהותה זו כדי להוות בסיס המצדיק הסדרת מעמדה בישראל". לעוררת נערך "מבחן מירב הזיקות" בין ישראל לאריתריאה, ונקבע כי מירב זיקותיה לארצה, שם שהתה מרבית חייה ובני משפחתה מתגוררים בה; בן הזוג אינו בקשר עם ילדיו מהעוררת. ניתנה הדעת ל"טענה כי בן הזוג הישראלי נקט באלימות כנגד המבקשת", וכן ניתנה תשומת לב "להשלכות שיש להחלטה זו".

8. ביום 25.3.18 הוגש הערר; ביום 12.7.18 נערך הדיון בנוכחות העוררת וב"כ הצדדים. כן נכח עובד סוציאלי המטפל בעוררת, אך דבריו הושמטו מהפרוטוקול לאחר שב"כ המשיב טענה כי מדובר בהרחבת חזית- ואני קיבלתי את טענתה.

טיעוני הצדדים

9. ב"כ העוררת טוענת כי החלטת המשיב שלא להסדיר את מעמד העוררת ובתה הבכורה במעמד שאינו אלא היתר שהיה לאור מדיניות אי-ההרחקה הננקטת על ידי מדינת ישראל כלפי אזרחי אריתריאה, אינה סבירה ואינה מידתית; לטענתה, על המשיב לרשום את העוררת והבת הבכורה במעמד ארעי במרשם האוכלוסין בישראל (אשרת א/5) ולקבוע מתווה לשדרוג מעמדן בעתיד. הבת הבכורה השתלבה בחברה ובלמודים. הבת השניה סובלת מקשיים רגשיים; צורף דו"ח האיבחון, אשר נערך בעוד העוררת וילדיה נמצאים במקלט, בו נקבע כי אין קשר בין בן הזוג לילדים, וכי העוררת "מתחילת הקשר, סבלה מאלימות מצד האב, כולל פציעה בסכין בנוכחות הבנות". ממצאי האיבחון לגבי הבת השניה הם כי "מדובר בילדה בעלת רמה קוגניטיבית בטווח הממוצע. הממצאים מצביעים על פוטנציאל לימודי תקין. עם זאת (הבת השניה) גדלה בתנאים של חוסר יציבות, הייתה ככל הנראה חשופה לאירועים של אלימות, נושאת עמה משקעים פוסט



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

טראומטיים, מתמודדת עם מצוקה כרונית, עם תחושה של חוסר מוגנות. (...) מספרת שמאז שזוכרת את עצמה, גרה בדירה שנה אחת בלבד בעוד ששאר הזמן נמצאת במקלטים לנשים מוכות. את השנה בה חייה המשפחה "חיים רגילים" היא מתארת כטובה ואת המעבר למקלט כמשבר, אובדן של בית ושל תחושת יציבות כלשהי שצליחה לבנות. גם כיום חיה במקום אותו חווה כזמני, כאשר חוסר הוודאות יוצרת אצלה תחושה כרונית של חרדה ושל חוסר מוגנות. "ההמלצות היו למצוא עבודה" מסגרת בה תוכל לשהות לטווח ארוך ולקבל מענה טיפולי בהתאם לצרכיה.

10. ב"כ העוררת טענה כי העוררת שבה אל בן הזוג האלים פעם אחר פעם, מפני שהיא חסרת מעמד ולפיכך חסרת ודאות כלכלית; בהעדר מעמד בישראל משתכרת העוררת אל צרור נקוב ואינה יכולה לפרנס את ילדיה, הגם שהיא מקבלת מהמל"ל סכום של כ-2,000 ₪ לחודש. לפיכך, החלטת הוועדה הבינמשרדית אינה סבירה ואינה עומדת במבחן התוצאה של שמירה על עקרון טובת הילד – ובהם שני ילדים אזרחי ישראל.

11. מן הפן המשפטי טענה ב"כ העוררת כי לא היה על הוועדה הבינמשרדית לשקול את זכותה של העוררת להשאר בארץ, שכן "זכות זו אינה מוטלת בספק בעת הזו"; הסיכוי שהמשיב ידרוש מהעוררת לשוב לאריתריאה יחד עם שני ילדיה אזרחי ישראל (שהיא המשמורנית הבלעדית עליהם) אפסי; ב"כ העוררת עמדה על כך שהעוררת היא מבקשת מקלט בהגדרה, גם אם בפועל לא הגישה בקשה למקלט מדיני בישראל. השאלה אותה יש לבחון היא מה יהיה מעמד העוררת והבת הבכורה, בעודן שוהות בישראל. החלטת הוועדה הבינמשרדית אינה מספקת הנמקה לתוכנה. לא היה על הוועדה הבינמשרדית לבחון את מירב זיקות העוררת-שכן אין כל משמעות לשאלת זיקותיה לאריתריאה; הוועדה הבינמשרדית לא פעלה כלל בהתאם לנוהל מס' 5.2.0019 "נוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג להסדרת מעמד לבני זוג של ישראלים כתוצאה מאלימות מצד בן הזוג הישראלי" (להלן: נוהל אלימות), שאמנם לא חל על העוררת, שלא שהתה בהליך המדורג, אך העקרון העומד מאחוריו, דהיינו- חובת המדינה להגן על נשים מוכות ממערכות יחסים אלימות, צריך להיות מוחל עליה; כאמור, העוררת שבה אל בן הזוג המכה לא פעם, בהיותה נתונה ללחצים כלכליים. ב"כ העוררת הפנתה למכתבה של עו"ס נשים מעמותת "לא לאלימות נגד נשים", מיום 14.3.17, אשר קבעה כי "תופעה ידועה ומוכרת בקרב נשים נפגעות אלימות, הינה חזרה אל בן הזוג האלים ... תופעה זו קוראת הן בשל תלות כלכלית שמתפתחת בקשר הזוגי, בידוד חברתי, הדרה משפחתית ותלות אבסולוטית בבן הזוג האלים." הטעמים ההומניטריים המצדיקים, לדעת ב"כ העוררת, מעמד לעוררת ולבת הבכורה, הם חוסר היכולת של העוררת וילדיה לחזור לאריתריאה-הן לאור מדיניות אי ההרחקה והן משום ששם יהיו ילדי העוררת חשופים לגיוס בכפייה נצחי (והבת השניה אף ל"מילת נשים"); יתמותה של הבת הבכורה; האלימות והטלטלות שחוו בנותיה של העוררת, והקשיים הרגשיים של הבת השניה; היותה של העוררת אם יחידנית לבנה הצעיר. כן טענה ב"כ העוררת כנגד התמשכות ההליכים בעניינה של העוררת, וטענה כי למעשה היה על המשיב לתת לעוררת מעמד ארעי כבר בדיון בבקשתה הראשונה.



מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

12. ב"כ המשיב טענה כי דין הערר להדחות לגופו, בהעדר עילה להתערב בהחלטה נשואת הערר; לעוררת אין זכות מוקנית להשאיר בארץ, והיא לא הראתה כי קיימים לה טעמים הומניטריים המצדיקים מתן מעמד בישראל, מעבר להיתר השהיה במסגרת ההגנה הקבוצתית. אין בעצם העברת עניינה של העוררת לוועדה הבינמשרדית כדי להבטיח מתן מעמד כלשהו בסופו של דיון, והרחיבה באשר לרוחב שיקול דעתו וסמכותו של המשיב בכלל ושל הוועדה הבינמשרדית בפרט; למשיב אין כל חובה לתת לעוררת מעמד כלשהו בישראל, ולעוררת אין זכות לדרוש מעמד כזה. טובת ילדי העוררת, שהם אזרחי ישראל, לא נפגעת ממעמדה של אמם העוררת, שהרי לא הופרזו ממנה, אשרתה של העוררת מאפשרת לה לעבוד "כאוות נפשה" ולפרנס את ילדיה. מבחן מירב הזיקות מעלה כי מירב זיקות העוררת לאריתריאה ולא לישראל, ועל כן אין מקום לתת לה מעמד מטעמים הומניטריים.

דיון והכרעה

13. נקודת המוצא לדיון בערר זה היא כי העוררת היא אשה מוכה, אשר סבלה מאלימותו של בן הזוג הישראלי; זאת, הגם שלא שהתה ולו יום אחר במסגרת הליך מדורג למתן מעמד בארץ בגין הזוגיות האומללה אליה נקלעה – ואשר כתוצאה ממנה היא אם לשני ילדים אזרחי ישראל.

14. כיוון שהמשיב עצמו הוא שהחיל את רוחו, אם לא כתבו, של נוהל אלימות בטיפול בעניינה של העוררת (וראו כותרת הדיון הוועדה הבינמשרדית האחרונה), לא אוכל שלא להתייחס ללשון בה נקטה הוועדה הבינמשרדית, עת התייחסה לאלימותו המוכחת של בן הזוג כאל "טענה" ותו לא. גם נוהל אלימות, בסעיף ג.6 קובע כדרך הוכחת האלימות שהיה של חודש לפחות במקלט לנשים מוכות; העוררת שהתה (ושוהה) שנים מספר במקלטים. כבר בעמ"מ 8611/08 זולדי נ' שר הפנים (27.2.11) (להלן: הלכת זולדי) נקבע כי ישנה משמעות לחומרת האלימות ממנה סבלה מבקשת המעמד- "כך למשל, יתכן שמקרה אלימות חמור במיוחד, יכול להצדיק את הבאת הענין בפני הוועדה ההומניטארית, גם מקום בו לא ניתן היה להצביע על אינדיקציות לקיומה של זיקה חזקה יותר לארץ מאשר לארץ המוצא." זאת, לאחר שנקבע שם כי יש להכיר "בחשיבותו של האינטרס הציבורי בכל הנוגע למיגור תופעת האלימות נגד נשים". לפיכך, היה על המשיב לברר האם הורשע בן הזוג באלימות כלפי העוררת (ולפחות בהזדמנות אחת, גם כלפי בנותיה הקטינות), ואיזה עונש הושת עליו; כאמור, נקיטה בלשון של "טענה" כאשר מדובר בעובדה, אינה משרתת את טענת המשיב כי עניינה של העוררת נבחן לגופו וכי ניתן המשקל הראוי לכלל הנושאים המתחייבים בעת הדיון.

15. כן אני שותפה לטיעונה של ב"כ העוררת, לפיו לא היה מקום לבחון את זיקותיה של העוררת לאריתריאה- משום שמבחן זה מופעל כאשר קיימת אופציה להעתקת מרכז חייה של מבקשת המעמד לארצה, מה שאינו קיים בעניינה של העוררת, ויוסף לכך האמור בהלכת זולדי – "נראה כי יש להקנות לתנאי הזיקה משקל פחות מאשר במקרים האחרים המוסדרים בנוהל הכללי. הטעם לכך נעוץ, ראשית כל, בחשיבותו של האינטרס הציבורי בכל הנוגע למיגור תופעת



מדינת ישראל

בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

האלימות נגד נשים, והאיזון השונה שהוא מחייב בין השיקולים השונים לעומת מקרים אחרים בהם פוקע קשר הנישואין. אולם, נוסף לכך אף טעם מעשי יותר הכרוך במאפייניהן של קורבנות אלימות שבמקרים רבים הורגלו באל כורחן לאורח חיים תלתי, ממודר ומכונס, ובשל כך נותרות ללא קשרי חברה או משפחה ומתקשות להציג את אותן אינדיקציות לקיומה של זיקה לארץ, להן ניתן לצפות במקרים אחרים". סימוכין למאפייניה של העוררת נמצאים גם בדו"ח האיבחון, המתייחס לתפיסתה של הבת השניה את העוררת "כמשמעותית אך חלשה".

16. עם זאת, אני דוחה את מרבית העילות עליהן הצביעה ב"כ העוררת כטעמים הומניטריים המצדיקים מעמד בישראל לה ולבתה הבכורה: ראשית, טענתה של ב"כ העוררת כי העוררת היא "מבקשת מקלט" גם אם לא הגישה בקשה למקלט מדיני, נדחית, ולו מן הטעם שהעוררת לא הראתה כי קיימת לה עילת מקלט פרטנית; הטענה כי הבת השניה תהיה חשופה להליך "מילת הנשים" האיום לא נבחנה ולא נבדקה, ועל כן לא הוכחה (משום שהעוררת לא ביקשה כלל כי טענה זו תבדק בהליך מקלט מדיני). העוררת נמצאת בישראל מכוח עקרון אי ההחזרה שהמשיב החיל על אזרחי אריתריאה כולם- הזכאים למקלט מדיני ושאינם זכאים לו (ראו למשל פסק הדין בערר (י-ס) 2081-15, פורסם בנבו, 13.3.18); יתמותה מאב של הבת הבכורה, כשלעצמה, וכן השתלבותה בחברה בישראל, אינם מהווים טעמים הומניטריים המצדיקים מעמד בישראל; לו תאמר כן, נמצאת מעניק מעמד מטעמים הומניטריים לכלל האריתריאים הנמצאים בישראל פרקי זמן ארוכים ולילדיהם. זה אינו מעמד מטעמים הומניטריים, אלא מדיניות שעל המשיב להחליט עליה – ולא במסגרת הוועדה הבינמשרדית (כן ראו האמור בע"מ 1966/09 עטון נ' שר הפנים (פורסם בנבו, 22.11.11) על ההבדל בין מדיניות לבין מעמד מטעמים הומניטריים). גם היותה של העוררת משמורנית יחידנית לבנה הצעיר אינו עילה למתן מעמד בישראל, שכן (בהנחה שלא הייתה הגנה קבוצתית לאריתריאים) בהתחשב בגילו הצעיר, היה המשיב רשאי לשקול יציאתו מן הארץ עם אמו העוררת (וראו, לדוגמה, פסק הדין בעמ"ן 28607-11-17 פלונית נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.7.18) והמובאות שם). כן לא ראיתי על מה הלינה ב"כ העוררת באשר לריבוי ההליכים בעניינה של העוררת, שנבע, לפחות בחלק הארי, משינויי הנסיבות אותם יצרה העוררת.

17. השאלה העיקרית בערר זה, היא האם פעלה הוועדה הבינמשרדית בסבירות עת החליטה כי די בכך שהעוררת "רשאית לעבוד כאוות נפשה" בעודה מחזיקה בהיתר שהיה המיועד למי שהוצא לו צו הרחקה שטרם מומש, והטומן בחובו את חוק הפקדון המוחל על העוררת, כדי לקבוע שאין כל חשש לפגיעה מהותית בטובת הקטינים- ילדיה אזרחי ישראל של העוררת, ובתה הבכורה, שלא ניתן לנתקה מאחיה או מאמה. לכך, להבנת, התשובה שלילית.

18. כלל המסמכים שהציגה העוררת מעלים כי הפגיעה העיקרית בטובת ילדי העוררת, נוסף לעצם היותם חשופים (יש לקוות- בעבר בלבד) לאלימותו של בן הזוג, הנה חוסר הוודאות וחוסר היציבות המאפיינים את חייהם; חוסר יציבות זה אקוטי ביחסה של הבת השניה (אזרחית ישראל) לעולמה, לעצמה ולחיה. לא מצאתי כי למעט האמירה כי ניתנה הדעת "להשלכות שיש להחלטה זו", אכן ניתנה הדעת לכך שהעוררת נמצאת בישראל ואף תמצא בה ללא אפשרות נראית לעין להרחיק



מדינת ישראל בית הדין לעררים לפי חוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952

אותה ואת ילדיה, כלפי שניים מהם נושאת המדינה באחריות המתחייבת מאזרחותם; בהעדר האפשרות לפרנס את ילדיה ובכך לבסס יציבות אלמנטרית בחייהם, חשופים ילדי העוררת לעוני ממשי – ואף לסכנה כי אמם תשוב למעגל האלימות שאפיין את חייה בארץ. בכך, חטאה הוועדה הבינמשרדית לעקרון טובת הילד (אשר נסוג, אמנם, מפני שיקולים כגון מדיניות ההגירה הכללית והאינטרס הציבורי, אך מדיניות המשיב היא המותירה את העוררת בארץ – ואין באמירה זו כל ביקורת כנגד עצם הותרת העוררת בארץ, בניגוד לפסק דינו של חברי כב' הדיין מ' פשיטצקי, בערר (י-ס) 4087-17, פורסם באתר, מיום 14.8.18), ובייחוד לעקרון אי-הפגיעה בילד, ועל כן מצאתי כי החלטתה חורגת ממתחם הסבירות.

19. עם זאת, וכיוון ששאלת היציבות נגזרת מיציבותה הכלכלית של העוררת, לא מצאתי כי יש מקום להורות על רישומה של העוררת במרשם האוכלוסין בישראל, ולו בשלב זה. על כן אסתפק בביטול החלטת המשיב נשואת הערר, ובהוראה למשיב לתת בידי העוררת אשרת ב/1 כללית לשנה, ובידי בתה הבכורה, העוררת 2, אשרת תלמיד, וזאת לאלתר.

20. העוררת תהיה רשאית בתום שנה לפנות אל המשיב בבקשה חדשה לשדרוג מעמדה, באם תמצא כי אין באשרה זו כדי להועיל לילדיה הקטינים.

21. הערר התקבל בחלקו, ועל כן יישא המשיב הוצאות העוררת בסך 6,000 ₪.

ניתנה היום, ד' אלול תשע"ח, 15/08/2018 בהעדר הצדדים.

שרה בן שאול ויס, דיינת
בית הדין לעררים